

חוט של חסד

בע"ה • הגליון לכל בית יהודי • בנשיאות הרה"צ שלום ארוש שליט"א • פרשת: כ"י-תצא ט' באלול תשס"ט 29\08\2009 גליון: 135

לרמות הילד
ליאור נחמן בן שלמית הי"ד
לע"י יסנה בת אסתר ז"ל

לא לשכוח את ה'

שהיא יהודיה, והיא מתעלמת מהצרה של עם ישראל שהרי עושה משתה עם המן, ואולי היא גם שותפה לגזירה שלו! ולמחרת כששמעו ששוב הזמינה אותו, אז בכלל, הבינו שהיא נעשתה כופרת ומשומדת וכו' ח"ו, לכן התחילו לבכות ולעשות תשובה!

אסתר היתה חכמה! היא הבינה שאם עם ישראל יסמכו עליה, הם לא יעשו תשובה, ואז היא לא תוכל לעזור להם, שהרי כל הגזירה היתה משמים, בשביל לעורר את עם ישראל בתשובה, ובלי שיתעוררו לתשובה לא יועיל להם מה שהיא מקורבת למלכות.

זה דבר שהיה על לבי תמיד, ושמתתי לראותו כתוב בספר הזה, וברוך שכיוונתי לדעת גדולים, שתמיד היה לי צער להתפלל על אלו שלא עושים שום השתדלות לעשות תשובה בעצמם, והרגשתי שאני הולך נגד ה', שה' גוזר כך וכך על פלוני כדי שיתעורר לתשובה, ובמקום להדריך אותו לעשות תשובה, כפי שה' רוצה, אני מתפלל לבטל את מה שה' גזר?

כמובן שאם האדם לא יודע לעשות תשובה, ולא מצליח וכו', אז יש עניין גדול לעזור לו בתפילות, וזו עיקר התפלה של הצדיק, שיתפלל על אותו אדם שיזכה להתעורר מהשינה שלו ולעשות תשובה שלמה, אבל צריכים את המינימום של ההתעוררות והרצון הטוב של אותו אדם לתקן את עצמו, ואותם שבאים להתברך בלבד, ואין להם שום כוונה לתקן את עצמם, עליהם היה אומר הבבא סאלי, שהם "חיצונים" ר"ל. והיה מצטער כשהיו באים אליו.

ועניין זה הוא חשוב מאוד בנוגע לנסיעה הקרובה לצדיק רבי נחמן מברסלב זיע"א על ראש השנה הבא עלינו לטובה, שאף שטוב לבוא לצדיק גדול ועצום זה, אפילו רק בשביל להתברך, כי בודאי יש בכוחו לעורר את הגרוע ביותר לרצונות וכיסופים לה'. אבל זה טוב רק לאלה שהם ממש בתחילת התקרבותם, ולא יודעים טוב יותר. אך מי שקורא לעצמו חסיד ברסלב, בודאי אין ראוי שיבוא בכונה מגושמת כזו, להתברך ולקבל ישועות בלבד, אלא צריך הוא לבוא עם כוונה ובקשה אחת, להתקרב אל ה', ולזכות לתשובה שלמה, בכך הצדיק, שבדאי כוונה כזו עושה נחת רוח לצדיק, והוא שמח במקורב שכזה, ובודאי גם ימשיך לו שפע של ישועות ברוחניות ובגשמיות.

וה' יתברך יזכנו להתקרב לצדיקים בכונה טהורה באמת, בשביל להתקרב לה', ובזכות זה נזכה לתשובה שלמה ולגאולה שלמה במהרה בימינו אמן ואמן.

בברכת שבת שלום ומבורך

לכל בית ישראל
elak pld

דבר זה, הוא לא נכון, כי גם מי שבא לצדיק, אסור לו לשכוח שיש ה' בעולם... אדם שהתייגע להגיע עד לצדיק, נסע עד לציון התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, טס לאומן, לציון רבי נחמן מברסלב זיע"א, והוא שכח שיש ה', הוא לא עשה שום דבר! כשאדם בא לצדיק הוא צריך לזכור: ה' קובע! אם ה' רוצה, הצדיק יפעל בתפלתו, ואם ה' לא רוצה, הצדיק לא יפעל, ואם ה' רואה שיש לאותו אדם עדיין תיקון שמצבו לא ישתנה, אז לא יועיל מה שהצדיק יתפלל או יגזור עליו. כמו במקרה שסיפרנו עליו, שכפי הנראה, זה התיקון של האשה הזאת, שתהיה לה עוד בת. כי יש דברים נסתרים, בפרט בעניין כזה של נשמות, שזה לא יכול ללכת בדיוק כמו שהאדם רוצה, וישנן נשמות שתלויות בו, שהוא מוכרח להביא לעולם.

לכן, גם הצדיק צריך לומר לאדם: אני אתפלל ואף אגזור, אבל זה עדיין תלוי בהשגחה של ה'. ובעניין זה מסופר סיפור מפורסם, כמדומני שפורסם באחד העלונים הקודמים, על עניי שקיבל מכתב מהרבי מקוצק זיע"א, לאחד הנגידים, שיעזור לו בהכנסת כלה, ואותו עני כל כך סמך על המכתב, עד ששכח את ה', והעשיר שהיה ירא שמים, בראותו שהעני רואה אותו ואת עושרו כמציאות ושכח לגמרי את ה', "עשה לו תרגיל", ונתן לו רק מטבע אחת, והעני המאוכזב קשות יצא מביתו חפוי ראש, ומרוב מרירות לבו, צעק אל ה', איך נפל לכה שפל לתלות עיניו לבשר ודם, ואיך שכח את אלוהיו, ועשה תשובה מעומק הלב, ורק אז בא אליו העשיר עם עגלה מלאה בכל טוב ועם כל צרכי החתונה וכו' וכו', ואמר לו שעשה כן בכונת תחילה וכו'.

לכן הגדרתי זאת כך, שכולם מאמינים בה', אבל לא כולם זוכרים את ה'! לזכור את ה', פירושו שגם כשהולכים לצדיק להתברך וכד', צריכים לזכור שיש ה', ואולי ה' רוצה אחרת. ההליכה לצדיק, היא בגדר ההשתדלות של האדם, אבל זה לא יכול לסתור את רצון ה'.

והסיבה העיקרית, מדוע לא להתפלל על בני אדם, בלא שיעשו בעצמם תשובה, היא משום שזה סותר את כוונת ה', במה שהביא על האדם צרה, כדי לעורר אותו לתשובה. לכן, לא טוב שיפעל הצדיק בתפלתו, בלא תשובת האדם, כי אז יסמכו בני אדם על תפלתו של הצדיק בלבד, ועל ידי זה ירפו ידיהם מלעשות תשובה.

כך היה אצל אסתר המלכה, שראתה שכולם סומכים עליה, ואומרים, שאין מה לחשוש מגזירתו של המלך מאחר והמלכה היא מעם היהודים, בודאי היא תפעל לבטל את הגזירה... ובראות אסתר המלכה שכן הוא, הלכה והזמינה את המן למשתה... שמעו היהודים שעשתה כן, ואמרו לנפשם, שהיא בגדה בעמה, ושכחה

ובא בספר 'יעלזו חסידים', שיש חיוב גדול להתפלל על כל אחד מישראל שיש לו צער, כי כל ישראל הם כגוף אחד, ולכן כשבא צער על אחד, חייבים כולם להצטער ולהתפלל עבורו, ולומדים זאת מדוד המלך, שהתפלל אפילו על השונאים שלו, כמו שכתוב: "וְאֶנִּי בְּחִלּוֹתָם לְבוֹשִׁי שָׁק עֲנִיתִי בְּצוּם נִפְשִׁי וּתְפִלָּתִי עַל חֵיקִי תָשׁוּב". דוד המלך מסר את נפשו להתענות ולהתפלל עבור כל יהודי, אפילו שהוא מהשונאים שלו. ואם אינו מתפלל עליהם – מוסיף וכותב שם – נקרא חוטא! אדם ששומע על אחד מישראל שמצטער ואינו מתפלל עליו, נקרא חוטא, כמו שמוכח ממה שאמר שמואל הנביא לעם: "גַּם אֲנִי חָלִילָה לִּי מִחֻטָּא לֵה' מִחֲדָל לְהִתְפַּלֵּל בְּעַדְכֶם" – שמואל הנביא אמר שאם יפסיק להתפלל על עם ישראל זהו חטא.

ועוד מוסיף וכותב שם – בזמן שמתפללים על איזה דבר, או על איזה גזירה רעה, ועל כל צרה שלא תבוא, ומבקשים מהחכם שיתפלל עליהם, צריך החכם לחקור על איזו עבירה באה להם הצרה הזאת, ויאמר להם: אם אתם חפצים שאתפלל עליכם, ואבטל מכם את הגזירה, קודם כל תעשו תשובה על העבירה שבגללה נגזרה הגזירה. שאם יתפלל עליהם והעוון עדיין בידם, והרעה תחזור עליהם, יאמרו כולם, שתפלתו של הצדיק לא מועילה ח"ו, והם לא ידעו שזה בגללם, בגלל שהם לא עשו תשובה. כי בודאי תפלתו של הצדיק יכולה לבטל כל גזירה, אבל הם, הם שלא עשו תשובה, ולכן תפלתו של הצדיק לא נשמעה.

ולכן – מסיים דבריו – אם לא עשו העם תשובה, יותר טוב שלא יתפלל החכם עליהם! כל צדיק שבאים אליו ומבקשים שיתפלל בעדם, צריך שיאמר לאותו אדם שפונה אליו, שצריך שהוא יעשה תשובה, ורק אז יתפלל הצדיק עליו. הצדיק צריך להדריך את האדם בדרך התשובה ורק אם יקבל על עצמו אותו אדם ללכת בדרכי התשובה, רק אז יתפלל הצדיק עליו, ואם לא יקבל, אסור לצדיק להתפלל עליו.

אחת מהסיבות, היא מה שכתב ה'יעלזו חסידים', שאולי לא תתקבל תפלת הצדיק, ואז יהיה חילול ה'. כמו שאשה אחת סיפרה לי, שהיא נפלה מאמונת חכמים, בגלל שהיו לה רק בנות והיא הלכה לחכמים כדי לבקשם שיתפללו שיהיה לה בן זכר, והם נתנו לה כל מיני תיקונים וסגולות, ועשתה כדבריהם, והנה, יש לה בת שישית בבטן, והיא אמנם שמחה בבנות, עם זה אין לה כל כך בעיה, אבל היא נפלה מאמונתה בחכמים, משום שהצדיקים הבטיחו ולא התקיים כמו שהבטיחו...

אמרת לי, שזה שהיא נפלה מאמונת חכמים בגלל

פנינים רעיונות ופתגמים נבחרים על פרשת השבוע
"כִּי תֵצֵא לְמַלְחָמָה עַל אֹיְבֶיךָ וַנִּתְּנוּ ה' אֱלֹהֶיךָ בְיָדְךָ וְשִׁבִיתָ שְׂבִי'וֹ" (דברים כא י')

פתח הכתוב בלשון רבים "אויבך" וסיים בלשון יחיד "ונתנו" וזאת למה? לרמז בזה כי האדם חושב לנצח את היצר בכל מני תחבולות עד שנראה עליו כהרבה אויבים שלכל אחד צריך דרך ושיטה איך וכיצד לנצחו ע"ז בא הכתוב ואומר לנצח יש רק דרך אחת ונתנו בידך, היינו שלכל סוגי האויבים יש לנצחם רק בתפלה שהיא מרומזת במילה ידך". (בגן התורה)

"כִּי תֵצֵא לְמַלְחָמָה עַל אֹיְבֶיךָ וַנִּתְּנוּ ה' אֱלֹהֶיךָ בְיָדְךָ וְשִׁבִיתָ שְׂבִי'וֹ" (דברים כא י')
"עַל אוֹיְבֶיךָ" היינו על היצר הרע שהוא מרומז במילה אוֹיְבֶיךָ שהוא במספר קטן עולה למנין שבע כנגד שבע שמותיו של היצר הרע כמובא במסכת סוכה: "דָּרָשׁ ... רַבִּי יְהוֹשֻעַ בֶּן לֹוִי, שֶׁבַע שְׁמוֹת יֵשׁ לוֹ לַיֵּצֶר הָרָע, וְכוּ', וְעַיִן שֶׁם בַּגְמָרָא שְׁוִיָאֵל הוּא אַחֲרוֹן קָרְאֻ, יְצוֹנִי,

"כִּי תֵצֵא לְמַלְחָמָה עַל אֹיְבֶיךָ..." (דברים כא י')
הנה היצר הרע לפתח חטאת רובץ, ולכן כתבה התורה "כי תצא" היינו אתה תצא להלחם בו לפני שהוא יכנס, ואז יהיה קשה עליך לסלקו ואל תמתין לכשתכשל אלא תקדים אתה בתפילה כל יום ויום. (נחל חכמה)

"...וַנִּתְּנוּ ה' אֱלֹהֶיךָ בְיָדְךָ (דברים כא י')

על האדם לדעת כי הוא מצד עצמו חייב לצאת למלחמה, אך אל לו לתלות את הנצחון בעצמו אלא ידע כי "ונתנו ה' בידך" היינו שלולא הקב"ה עוזרו אין יכול לו, ועוד מובא בגמרא (ב"מ יא) שנתניה היא לשון מתנה היינו שה' נותן מתנה לנצח את היצר ואין הדבר תלוי באדם אלא יבקש מבעל הרחמיים ויזכה. (אור חדש)

שְׁנָאֵמָר, (ויאל ב) "וְאֵת הַצִּפּוֹנִי אֲרַחֵק מֵעַלְיֶיךָ", היינו שהיצר הרע של הדור האחרון יהיה מוסתר וצפון עד כדי כך שלא יכירוהו כי יחשבו שהוא יצר הטוב, וזה מה שנאמר: דוקא הלשון "כי תצא" היינו שהאדם יוצא מהחושך וההסתרה שמכניס אותו היצר הרע, ויוצא לה' בתפלה שיושיע אותו בלחמה זו, אזי על האדם לדעת שיתקיים בו: "ונתנו ה' אלוֹקֶיךָ בִידְךָ" ושיאמין שהתפלה תועיל לו, וזה מרומז במילה בידך שהיא לשון תפילה כנ"ל. (נתיבות דעת)

"וְרִאִיתָ בְּשִׁבְיָהּ אִשֶּׁת תֹּאֲרָא..." (דברים כ"א י"א)
"וראית בשביה" היינו שענין הראייה היא עצמה "בשביה" וממילא אין האדם כבר יכול לראות את ה' כי נמצא בחושך גדול, כי אין הוא רואה, ועל זה נאמר בזהר שיעקר היצר הרע תלוי בעיניים ומי שזוכה לשמור ולעצום את עינו מראות ברע זוכה שיאמר עליו כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון. (בגן התורה)

בית ושמו בית ספר פרק א'

הרב יצחק. א. מחנך בת"ת "שלוש בניין"

תנון לזכר | הפעם זה באמת היה ארוך!

שהיו איתם במהלך החופש. אך אל לנו לשלוח את הילד לביה"ס ולשכוח ממנו. שהרי לנו כהורים תפקיד משמעותי בכניסתו של הילד/התלמיד ברגל ימין לשנה החדשה וליכולתו לסיימה בהצלחה.

ולכן זהו הזמן להתמקד בשאלה המתבקשת מידי שנה בשנה: כיצד אעזור לילדי לעבור את השנה בצורה טובה ואפילו בהצלחה.

אני ההורה והוא המורה

רציתי לדון בנושא עם חבר ותיק וכדי לפתוח את השיחה, שאלתי אותו, איך היה אצלם בחופש? החבר ענה לי: אומר לך את האמת- במילה אחת "כישלון". לא יצאנו לאף מקום. הילדים כל היום התלוננו וחייכתי לתחילת הלימודים כמו למשיח. התעלמתי מהתשובה והמשיכתי לשאלה הבאה: "תגיד! איך היית מסכם את ההצלחה של הילד בשנה החולפת?" "אני יודע? די בסדר, תמיד יש מה לשפר. איך כתבו לו בתעודה- ילד עם פוטנציאל לא מנוצל" "ואיך אתה חושב שתוכל לעזור לילד שלך לעבור את השנה הבאה בהצטיינות?" החבר הסתכל לי בעיניים ואמר: "על איזה עזרה אתה בדיק מדבר? מבחינתי הילד נמצא כל יום בכיתה ותפקיד המורה שלו ללמד אותו. מבחינתי זה מתחלק כך: אני משלם ושולח אותו לכיתה והמורה מקבל משכורת ומלמד" במילים אחרות אני ההורה והוא המורה.

שאלה שאלתי:

בואו נחשוב ביחד! המשפט "אני ההורה והוא המורה" צודק או לא? לכאורה אפשר לומר שאפילו צודק בהחלט! לדוגמה: התקלקלה לי מכונית הכביסה, התקשרתי למשה הטכנאי. לאחר שעה הוא הגיע שאל מס' שאלות ופרק את המכונה לגורמים. עמדתי בצד והסתכלתי. לפתע הוא שואל אותי: "תגיד, נראה לך שהצינור הזה סתום או שזה החיבור?" "מאיפה אני יודע? מה אני טכנאי?" כאשר אנחנו נתקלים בבעיה אנו מביאים איש מקצוע. לכאורה איש המקצוע בכל הנושא של חינוך ולימוד הילד שלנו הוא המורה. שהרי לשם כך אני שולח אותו לבית הספר! ובאמת ישנה חלוקה שווה- אנחנו ההורים של הילד ותפקידים לגדל אותו בבית והמורה שנמצא בכיתה מתפקידו לדאוג להשכלתו ולחינוכו.

אבל מצד שני אנחנו שומעים וקוראים שתפקיד ההורים הוא לחנך את הילד והמורה רק משלים את חינוך ההורים! שאלה נוספות: אם גם על ההורים מוטלת חובת החינוך, אז איך עושים את זה? האם גם בבית צריך ליצור "מערכת חינוך" כמו בבית הספר? האם האמא צריכה להיות המורה מחנכת ולתת למוישי עונש כתיבה אם הוא מתחצף? או אולי להוריד אותו כיתה??? ואם כן, היכן

כולנו, פחות או יותר, כבר התחלנו את שנת הלימודים. הבנים ב"ה התחילו כבר בראש חודש אלול והבנות יתחילו בשבוע הקרוב.

גב' רחל שמעה את הצפצוף הגואל של נהג ההסעות ו"עזרה" למוישי, אחרון הילדים שלה לרדת להסעה. "שח"ו מווישי לא יפספס את ההסעה" התפללה בליבה. "רק זה חסר לי, שהנהג יברח לו ומוישי החמוד שלי יישאר איתי עוד יום בבית וימשיך לי את "החופש".

לאחר שגב' רחל וידאה שמוישי עלה להסעה, היא עלתה בזריזות לבית, סגרה את הדלת "על פעמיים" וצנחה לתוך הכורסא. סוף כל סוף... קצת שקט, חופש!!! כבר חודשים שהיא מחכה לשקט הזה. אחרי חצי שעה היא הרימה את השפופרת וחייגה לאחותה... "שרה! תגיד, את עדיין חיה??? גם הילדים שלך כבר יצאו?" "כן, רחל! הפעם החופש באמת היה ארוך! ועכשיו מתחילה החופשה שלנו!"

האמת היא שאצל כולנו עוברות אותם המחשבות. עלינו להודות על האמת, הניסיון הזה של החופש היה מעל לכוחותינו: החופש היה, מעייף, מעיק ולא חופשתי בכלל. מידי שנה אנו שומעים את כל אנשי החינוך טוענים, שהחופש כבר לא חופש וצריך לקצר אותו או למצוא תחליפי קייטנות בבתי הספר וכו' וכו' לכולנו החופש מעיק אבל להורים שגם בתקופת החופש- עובדים, הוא לא רק מעיק, הוא אפילו "בעייתי".

הזדמנות להתחלה חדשה!

טוב, התלוננו מספיק. סוף טוב הכל טוב וכמו כל דבר, גם החופש נגמר. הילדים ב"ה התחילו את שנת הלימודים וזהו הזמן המתאים לנצל את המומנטום של ריח הצבע הטרי של הכיתה בתחילת השנה ולהתמקד בעזרה לילד להתחיל את השנה ברגל ימין. עלינו לזכור כי, כל התלמידים מתחילים שנה חדשה, בתחושה של התחלה, עם נכונות להשקיע ורצון אמיתי להצליח ולהגיע להישגים. (זכרו את המחברות שלכם בתחילת השנה- כתב יפה, קישוטים וכו' וכיצד הן משתנות במהלכה). לכן, כל שנה חדשה היא הזדמנות לשיפור, להתקדמות ולצמיחה של הילד. עלינו כהורים להציב גבולות, לחזק, לעודד, לתמוך ולסייע לילד כבר בשבועות הראשונים, כדי לעזור לו לשמור על המוטיבציה והמומנטום של תחילת השנה גם בהמשכה.

בל נשלה את עצמנו ונצפה שההצלחה תגיע מאליה, כאשר נפיל את כל האחריות על כתפי הילד והמורה. אפילו שבמידה מסוימת לאחר החופשה המעיקה, שליחת הילדים לכיתה היא גם חופש מסוים להורים

משתלב בית הספר במערכת החינוך הביתית? או כיצד משתלב הבית, במערכת החינוך ה"בית ספרית"? נוסף ונשאל: על מי מוטלת חובת החינוך המוסרי של הילד, על בית הספר או על ההורים? האם, אין זה תפקידו של בית הספר לפתח גם את הצדדים המוסריים של התלמיד, להכשירו לקראת ייעודו בחיים, לחנכו חינוך יהודי טוב או שכל תכליתו של בית הספר הוא רק לדאוג להשכלתו?

בקיצור מכל השאלות הסתכנו!!! והאמת היא שמרבית מאיתנו ההורים כלל אינם שואלים שאלות אלו. תסלחו לי אם אהיה קצת חוצפן ואלחש בשקט את האמת: "בשביל מרבית מאיתנו בית הספר הוא "בייבי סיטר" ותו לא. בית הספר הינו... ממש לא משנה כיצד נקרא לו ומה תפקידו העיקרי שייקח מאיתנו את הילדים למספר שעות, כדי שיהיה לנו שקט ונזלל לצבור כוח לקבל אותם לאחר שעות אלו".

התחלה חדשה-היא חשבון נפש!

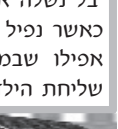
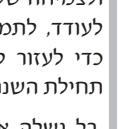
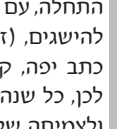
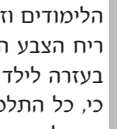
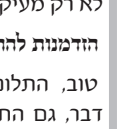
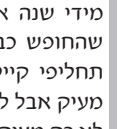
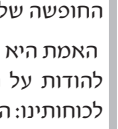
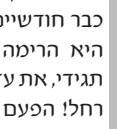
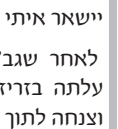
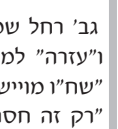
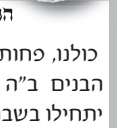
אם אתם חושבים אחרת, ננסה לעשות חשבון נפש ולבדוק את עצמנו- כמה זמן בשבוע אנחנו משקיעים בילד/ה שלנו ואני לא מתכוון להשקעה גשמית. אני מתכוון להשקעה רוחנית/לימודית. כמה זמן בשבוע אנחנו לומדים עם הילד שלנו (האמת היא, שאני מוכיח את עצמי. תשאלו את המורה של הבן שלי). נחשב- כמה זמן אנחנו משקיעים בשיחת מוטיבציה, כמה זמן אנחנו משוחחים על הבעיות של הילד ובבית הספר והכי חשוב כמה זמן אנחנו משקיעים בהכשרת הילד לקראת ייעודו בחיים- להיות יהודי במלוא מובן המילה.

כאשר נבדוק את עצמנו ביושר נגלה לפתע שאין לנו כלל קשר רוחני עם הילדים. את כל הלימוד של הילד אנחנו משאירים למורה ואת שיחות המוטיבציה לחברים. ולעצמנו השארנו את הטיפול הגשמי ככיבוס הבגדים והכנת האוכל. האם חילקנו בעצמנו את התפקידים; שביית הספר יספק לילד את הרוחניות והבית את הגשמיות? האם באי שימת לב נהפכנו מהורים שתפקידם הוא לחנך את הדור הבא- למכסות וחוניות לממכר מזון. האם באיזה שהוא מקום בלב, כבר לא צובט לנו שאנחנו לא מעניקים לילד את החינוך, הלימוד וההדרכה שהוא כל כך מצפה שניתן לו?

בקיצור, כולנו צריכים להשתפר!

ולכן תחילת השנה היא הזמן המתאים לתפוס את הגל ולעלות על דרך המלך, להתפלל לה' יתברך שייתן לנו כוח ועזר לעזור לילדים שלנו. לתמוך ולעודד אותם בכדי שיצליחו לממש את הפוטנציאל התבוני בהם.

במהלך הפרקים הבאים נעסוק בע"ה בנושא "ההורה והמורה- חלוקת תפקידים" חשוב מאוד לעקוב, בהצלח

למשש את אותה אווירה של קדושה וטהרה ששררה במקום.

התרגשות עצומה מילאה אותו. לפתע פתאום חש במעבר החד שבין שני העולמות; כיצד המיר עולם מלא תוכן רוחני בחיי הוללות ריקים. געגועים עזים ליהדות צרבו את לבו.

בעודו משוטט כן בחצות העיירה, מצא עצמו עומד מול בית הכנסת של העיירה. היום כבר ירד ואפלולית אפפה את האזור. קולות של תפילה בקעו החוצה, והקולות נשמעו לו כה קרובים... כה מוחשיים... כה מוכרים... בלב נסער ונרגש עמד בחוץ והביט ביהודים שהתכנסו בבית הכנסת לתפילת ערבית.

תשוקה עזה התעוררה בו להיכנס פנימה ולהצטרף לתפילה. אולם הוא התבייש במראהו ובבגדיו, כיוון שהיה נראה כגוי גמור. אך הסערה הפנימית שהתחוללה בנפשו הייתה עזה, והוא לא יכול היה לעצור עוד בעד רגשותיו.

הוא פנה אפוא אל עזרת הנשים והסתתר מאחורי הווילון, כשהוא מתבונן בעדו בנעשה באולם בית הכנסת. כשהכריז החזן בקול: "והוא רחום יכפר עוון", עבר רעד בכל גופו. הכול היה מוכר לו כל כך, והוא ביקש להצטרף לתפילה, אבל הזיכרון בגד בו. מילות התפילה כבר נשכחו ממנו לחלוטין. כאב נורא פילח את לבו ועיניו זלגו דמעות רותחות.

כשעזב אחרון המתפללים את בית הכנסת, אזור האיש עזב בנפשו. הוא נטל לידיו סידור תפילה והחל להתפלל בכוונה עצומה. בסערת לבו שילב את מילות התפילה עם דברים שיצאו היישר מתוך ליבו הרתוח: "יודע אני, ריבנו של עולם, שאין בעולם חוטא גדול כמוני", וכאן החל להתנדות ולפרט את עוונותיו וחטאיו. "אבל" סיים, "יודע אני שרחום וחונן אתה ורב חסד, אנא סלח לי על חטאי ופשעי, ומעתה לא אוסיף עוד לחטוא. רוצה אני לשוב בתשובה שלימה ולהיות יהודי. קבלני נא!"

תפילתו וחרטתו של אותו יהודי עוררו רעש גדול למעלה, גילה הבעל שם טוב לתלמידיו. תפילתו של היהודי המתבולל, שנדמה היה כמי שאבד לעם ישראל, עלתה עד כיסא הכבוד. היא אף העלתה עמה תפילות שבמשך מאות שנים חיכו לתיקון. "ראיתי את המתבולל בלבו של אותו יהודי", סיים הבעל שם טוב, "והמתנתני לתפילתו. רציתי להתפלל יחד עמו. זו הסיבה לאיחור התפילה היום, אך זכינו להתפלל יחד עם בעל התשובה, ותפילתו הגיעה יחד עם תפילתו היישר לריבון העולמים." במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד. וזה היה בעל תשובה אמיתי.

ובדקות מיוחדת במינה. ניכר היה שמשוה גדול קרה. תמה התפילה, ותלמידי הבעל שם טוב ציפו לשמוע מפיו את פשר הדבר. הם הצטופפו סביב הצדיק, והבעל שם טוב לא המתין שיישאל על כך והחל לספר:

בכפר קטן, לא הרחק מכאן, חי יהודי שגדל והתחנך בבית יהודי חם, אך משגדל והתבגר, נטש את דרך היהדות והחל להתרועע עם הצעירים הגויים. אט אט התרועע ביניהם עד שהפך והיה כאחד

שמואל של צדיק
גדולי התורה על רבינו הגמ"ח.
הרה"ק ר' צדוק הכהן מלובלין ז"ע חיבר כידוע "מראי מקומות" לספר המידות לרבינו הקדוש. מסופר כי כאשר באו לבקש שישאל את ספרו כדי להדפיסו, סירב הצדיק בהטעימו, הספר הזה הוא חיותי! - ואיני יכול להיות יום אחד בלעדיו... (שבחו של צדיק)

מהם, כשהוא מתנכר לגמרי למוצאו היהודי.

חלפו שנים רבות. הנער הפך לאיש והוא עזב את אזור הולדתו ועבר להתגורר בין הגויים, כשהוא חי כגוי גמור. במשך הזמן שכח לגמרי את אורח החיים היהודי, את התפילות והמנהגים. כך עברו עליו שלושים שנה ארוכות, רחוקות ומנוכרות.

היום הזדמן היהודי הלזה לאחת העיירות היהודיות בסביבה לצורך עסקיו, כשלתע עזב את בית הכנסת השוררת ברחובות העיירה. התכונה עוררה את סקרנותו והוא ניגש אל אחד היהודים ושאל אותו לפשר התכונה היוצאת דופן.

"אנחנו מתכוננים עכשיו לקראת חג הנקרא אצלנו 'ראש השנה', השיב האיש בתמימות על פי היהדות, זהו היום שבו נברא האדם והיום שבו נידון כל העולם. ואנו היהודים מנצלים ימים אלו ומתכוננים ליום הדין הקרב ובא."

דברי האיש הפשוט הכו בלבו ובנפשו של היהודי המתבולל בעוצמה רבה. ייתכן שהייתה זו המילה "אצלנו" שהמחישה לו את התהום שנפערה בינו לבין צור מחצבתו; או אולי הזכרת יום הדין המתקרב, היא שעוררה את נשמתו. כך או כך, המשיך היהודי המתבולל לסייר בין דוכני השוק, כאשר זיכרונות ילדות החלו לצוף ועלו במוחו.

געגועים עזים לימי ילדותו צרבו את לבו ונשמתו. הוא נזכר בשבתות ובחגים, בתקיעת השופר בבית הכנסת, ובהילת הקודש שאפפה את כל המתפללים. רגש עז הציק אותו וחנק את גרונו; יכול היה כמעט

ימים ימי שלהי חודש אלול, חודש הרחמים והסליחות. ניחוות הימים הנוראים, וריחה של תשובה כבר נישאים באוויר. ההכנות לחג בעיצומן ברוחניות ובגשמיות. השווקים מלאים סחורה, על הדוכנים נערמות ערמות גדולות של מיני ירקות ופירות מסימי ראש השנה. רימונים, תמרים ועוד...

תכונה רבה מורגשת ברחובות היהודים. הכול טורחים לנקות את הבתים, ולהכין מיני מטעמים וסימנים. ועם זאת, הבעת פניהם מבטאת את רצינות הימים הללו, של ערב ראש השנה החדשה. הכול מקפידים יותר על תפילה בזמנה ועל שיעורי תורה, נזהרים יותר מלשון הרע ומרכילות, ומקפידים על קלה כבחמורה. רוח אחרת אופפת את העיירה, רוח של תשובה שלימה.

גם בבית מדרשו של הבעל שם טוב נערכות ההכנות האחרונות לקראת הימים הנוראים. מתפללים באריכות ובכוונה רבה, איש איש עושה את חשבון נפש, והכול שבים בתשובה שלמה על כל מה שלא היה כראוי בשנה החולפת. למרות שנזהרים הם במצוות התשובה במשך כל השנה, אך ימי אלול מסוגלים הם ביותר, ואת זאת מנסים הם לנצל.

ערב סתמי של שלהי חודש אלול היה אותו ערב, תלמידי הבעל שם טוב הכינו את עצמם לתפילת ערבית של חול. כעת עומדים כולם בבית המדרש וממתינים לכניסתו של הרבי ולהתחלת התפילה.

בשעה הקבועה נכנס הבעל שם טוב לבית המדרש. בדרך כלל פניו נוהרות בשמחה, אך הפעם בשונה מתמיד הייתה שרויה על פניו הבעת רצינות עמוקה. הוא ניגש למקומו, נשען על בימתו, אך התמהמה מלפתוח את סידורו. הוא נשאר עומד על מקומו שקוע בשרעפיו הטמירים. איש מהתלמידים לא העז להפריע לצדיק או לרמוז לו על זמן התפילה שהגיע. הדקות נקפו, והצדיק עדיין נתון היה בשרעפיו; ניכר היה על פניו כי הוא אינו שרוי בעולם הזה, אלא בעולמות אחרים. חדי העין שבתלמידים יכולים היו להבחין בהתרגשות רבה שניכרה על פניו הטהורות. התלמידים כבר היו מורגלים במראות מעין אלה וידעו כי הם טומנים בחובם משהו מיוחד שידוע רק לרבו.

חלפה שעה ארוכה, ואז כאילו נייער הבעל שם טוב, ופתח את סידורו כשפניו קורנות משמחה פנימית עצומה. התפילה עצמה אף היא הייתה שונה מבכל ערב אחר. הבעל שם טוב התפלל באריכות

הניצחון "ויהי ידיו אמונה עד בא השמש"

חובה המוטלת על האדם בכל ימי חייו להתפלל על כך שיזכה לנצח במלחמה שלו תמיד עם היצר הרע ולא יסתפק בנצחון של פעם אחד, וכן אל לו לנוח מעבודת התפילה בענין זה גם אם הוא רואה ש"ה" הוא כבר זוכה לשמירת עינים או שאר ענייני הקדושה, כי כשם שהאדם עולה במעלות הקודש לעומת כך גם היצר הרע מתגבר ומתחדש בתחבולות לפי דרגת האדם, בבחינת "כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו".

נמצא שהמלחמה האמיתית והאין סופית שישנה לאדם בעולם הזה היא המלחמה עם היצר הרע כי בכל רגע היא מתחדשת ומשום כך על האדם להרבות בתפילה בכל יום ויום מחדש שיזכה לעמוד איתן ולנצח במלחמתו.

וזה אשר נאמר בפרשתנו "כי תצא למלחמה על אויבך" והסבירו רבותינו בדרך רמז שמלחמה זו מדברת על מלחמת היצר, וכן פירש רש"י בהמשך על הפסוק: "ולקחת לך לאשה" לא דיברה התורה אלא כנגד יצר הרע, ויש להבין אם עסקינן ביצר הרע ועל מלחמה זו נאמר "ונתנה ה' בידך" היינו שאתה כבר ניצחת א"כ איך בפסוק הבא שוב פעם מדברים על כישלון ונפילה בידי היצר הרע?

ועוד יש להבין ע"פ הפשט הא כיצד והרי יוצאי המלחמה הצדיקים שאפילו לא הסיחו דעת בין תפילין של יד לשל ראש יגיעו לידי מכשול של "וראית בשביה וכו'" והרי מדובר בנבחרים העם השולטים ביצרים וחשוכים מכל חטא ועוון?

אלא עולה מתוך הדברים שבארנו יסוד עצום בעבודת ה', והוא שעל האדם לדעת שגם אם הוא במצב של מנצח בלחמת היצר בבחינת "ונתנה ה' אלוך בידך" אזי אל תרפה מלהתפלל כי שמו תאמר בלבך הרי אני כבר מסודר ואין ליצור הרע שליטה בי ומשום כך עלול האדם להיחלש בהמשך התפילות על עניין זה, וזה מה שהתורה מלמדת אותנו שישנם שיצאו למלחמה וניצחו אבל הם לא ממשיכים להתפלל על עניין זה אזי סופם שיעזבו ה' למשכלה, ובה יובן עוד מה שתחילת הפסוק דיבר בלשון רבים שנאמר "אויבך" ובהמשך נאמר לשון יחיד "ונתנו" והרי היה לו לומר "ונתננו" וכו' אך ע"פ הנאמר היצר הרע הוא בא בכל מני דרכים ותחבולות, לכן כשנאמר "אויבך" יצר הרע נאמר בלשון רבים, אבל בניצחון נאמר "ונתנו" כי צריך לדעת שכל ניצחון הוא חד פעמי, ולכן הוא נאמר בלשון יחיד לרמז שאתה חייב להמשיך ולהתפלל ולא להרפות גם בזמני עליה, ואין ניצחון אחד שיפתור את כל בעיית היצר, וזה דקדוק לשון רבותינו שאמרו "לא דברה תורה אלא כנגד יצר הרע" ולא אמרו לא דברה תורה אלא על יצר הרע? כי הלשון "כנגד" בא לרמז שאין יצר הרע שווה לכולם אלא הוא כנגד דרגתו של האדם אם גדול הוא יצרו גדול ממנו ואם קטן גם יצרו קטן ממנו.

וזה מה שנאמר בסוף הפרשה "זכור את אשר עשה לנו עמלק בדרך בצאתנו ממצרים" ועמלק הוא היצר הרע ששוכן בתוך ליבנו, ועל מלחמת עמלק נאמר: "ויהי ידיו אמונה עד בא השמש" ופירש רש"י שמשו פרש את ידיו בתפלה לבורא עולם כי רק על ידי התפילה ניתן לנצח ולהכניע את היצר הרע, וזו החובה המוטלת עלינו במצות זכירה זו, וזה פירוש הפסוק "ויהי ידיו אמונה עד בא השמש" "ביאת השמש" מרמזת על הסתלקות האדם מן העולם היינו שהאדם חייב לילך בתפלה כל ימי חייו ולא יסתפק בנצחון של רגע כנגד היצר, אלא ימשיך במלחמתו עד ביאת שמשו - הסתלקותו מהעולם, וזאת חובתו של כל יהודי בעולמו, והעושה כן מבוטח לו שלא יכשל וזמן השמים ירחמו עליו אכ"ר.

אדם נכנס להתעצות ולברכה אצל אחד באבות (המקבלים בלעז) על צרה שפקדה אותו, ענהו הבאבא תן 18 זהובים והכל יסתדר, לאחר יצא פנו הבאבא והמשמש להתחלק בכסף, ולהפתעתם גילו שאחד מהזהובים מזויף, ואז שאל המשמש את הבאבא האם לדון אחריי? ענהו הבאבא: "אל תדאג הוא עבד עלינו באחד ואנחנו עבדנו עליו 17 זהובים."

הראש השנה שלי עולה הכל

ראש השנה באומן

עם מוסדות "חוט של חסד" הודרו והרשמו המקומות אוזלים

לפרטים: 02-5812210

תצאצא

חדש במדפי צבא הפצה לישראל

עכשיו באתר ברסלב ישראל

כל סוגי המוזיקה היהודית, על כל גווניו, כל שיעורי הרבנים, כל ספרי היהדות, תשמישי קדושה, ועוד המון מוצרי יהדות....

וברוך ה' עכשיו חדש ברסלב ישראל בחמש שפות

- * עברית
- * אנגלית
- * צרפתית
- * ספרדית
- * גרמנית

המלץ לחברך, ותזכה לזכות הרבים.

WWW.BRESLEV.CO.IL

תפילות

פרשת כי-תצא תשס"ט

י-ם	ת"א	חיפה	בא"ש
כניסה	18:32	18:48	18:50
יציאה	19:44	19:47	19:46
לר"ת:	20:24	20:21	20:23

הפטרה: רני עקרה וכו' (ישעיה נ"ד)

תפילות

המפתח לל על חבירו נענה תחילה.

נא להתפלל להפאות:

ליאור חנוך בן שולמית,
מו"ר הרב שלום בן ימנה שליט"א
הרב אליעזר בן עטיה שליט"א
שמואל אייזיק חזקיהו בן תהילה,
זי"ק: משה בן אידה זוג' מלי בת גרציה.
להבדיל לע"י

לע"נ חבירי הקרן שלום בן חנה ז"ל.

י"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד"

רח' שמואל הנביא 13 ירושלים

טל' 052768-0002 פקס 05262605

ת.ד. 57669 י-ם

להצטרפות לקבלה בדוא"ל ולתגובות כתבו לנו:

5812210@gmail.com

כתובתנו באינטרנט

Breslev.co.il

אהבה - נשמה - שמחה

אמת, וסיפר הרה"ק מרזין ז"ע: עובדה היו ביהודי אחד בעל אמצעים, שזכה לברכת ד' בעסקיו, אך מועקה גדולה רבצה על כתפיו-שכן לא זכה לזרע קיימא.

מפעם לפעם היה יהודי מגיע אל אחד הצדיקים שבאותו הדור, והיה מפציר בו שיברכו בישועה, כן הפציר בו כמה פעמים, עד שרגז עליו הצדיק, ואמר "אני נשבע שלא יהיו לך בנים". ולאחמ"כ בא אל הרה"ק רבי פנחס מקורין ועשה לו טובה והפציר בו כי יבטיח לו שיפקד בזש"ק, ומחמת הטובה קם ר' פנחס והבטיח לו כי יפקד בזש"ק.

לשמע הבטחתו של הרה"ק רבי פנחס, נעשה רעש גדול בשמי מעל, שהרי עתה קיימות שתי שבועות מנוגדות זו לזו, ונתעורה שאלה מוכרעת - את שבועתו של מי משני הצדיקים יש לקיים.

והנה יצא הפסק בבית דין של מעלה, כי מי משני הצדיקים שעדיין לא נשבע מימיו, אפילו באמת, תתקבל עתה שבועתו.

לאחר חקירה ודרישה, הוחלט כי הרה"ק רבי פנחס מקורין, הוא הצדיק שלא נשבע מימיו, אפילו באמת, תתקבל עתה שבועתו ובבוא העת זכה היהודי לבן זכר.

דבר שטות

הרה"ק רבי פנחס מקורין ז"ע דיבר פעם על כך שיהודי אינו צריך להלך בגדולות ובנפלאות, ולא יטרח להשיג השגות עליונות, אלא יעבוד בתמימות, ואם ראוי הוא להשגה - ממילא יזכה לה.

מספריו: "מדרש פינחס", "נופת צופים"

נסתלק ארון הקודש

בשנת תקנ"א הכין פעמיים לנסוע לאה"ק ת"ו, והי' נוסע שואף וזורח לעה"ק ירושלים הקדושה. והי' כאשר בא לעיר שפטיקווקא, מקום מושב בנו הרה"ק רבי יהודה מאיר שם יצאו מלאכי השרת לקראתו ונפטר שם ושם בבית החיים הישן נגזר ארון הקודש בעשירי באלול שנת תקנ"א, זכותו יגן עליו ועל כל ישראל."

מסופר שהרה"ק ר' יעקב שמשון משיפטובקה, תלמיד הרה"ק ר' פנחס, כשהי' בארץ הקודש, ראה בדמיונו השכינה בדמות אישה בוכה ומצטערת על בעל עוניה, שהי' לה בעל ומת. הקיץ משנתו ואמר לחבירו: "אין בעולם כעת מי שיהיה בעלה דמטרוניתא אלא הקדוש ר' פנחס מקורין, ובודאי נסתלק בלילה ההוא". קרע וביקר בכזה הרבה בכיות, לאחר זמן נודע שנתאמתו דברים אלו מכון באותו לילה. זכותו תהא מגן וצניח עליו ועל כלל ישראל אכ"ר."

"אצלי אף אחד לא הפסיד"

ספורי ניסים וישועות שקרו בציון רבי נחמן מברסלב זצ"ל באומן.

לתשובה כזאת. ור' יצחק כבר פנה להכנות לקראת הנסיעה. הזמן קצר, עוד ימים ספורים יחול יום הדין. הוא הצטרף אל עוד שניים מאנשי שלומנו, בתוכניתם היה להגיע לאומן עוד לפני ליל הסליחות של "זכור ברית..."

ברגשות מעורבים נפרד ר' יצחק מבני ביתו ויצא לדרך. הוא חש רחמנות עצומה על חותנו היקר, אך ברח בה' והי' סמוך על זכותו וכוחו של רבנו הקדוש שכבר אמר: "אצלי אף אחד לא הפסיד". האמין באמונה שלמה שרק טוב וחסד יכולים לצמוח מקיום ציווי הצדיק.

זה האחרון, לא הסתפק במעליו הנלווים וחיפש איך להוסיף ולהרע למשפחה. הוא פנה לפני השלטונות והלשין על החתן - ר' יצחק כי התחמק מלשרת בצבא, וה"פסור" שברשותו הוצא שלא כדין. עד מהרה נשלחו שליחים אל כתובתו של ר' יצחק על מנת לקחת אותו למאסר.

בלילה אחרון שלפני ליל "זכור ברית" נדהם החותן לראות אנשי צבא סובבים את ביתו כשצו מאסר המיועד לחתנו בידם. וכאן הוברר גודל הנס שאירע לו לר' יצחק: אילו היה נשאר, היה נלקח ללא ספק למאסר, ומי יודע אם לא גרוע מכך. ובבית המשפט בודאי לא יכול היה להעיד לטובת חמיו...

וכעת זכה לנס כפול בזכות התמסרותו לקריאת רבינו, גם הצלה מבית האסורים וגם באומן בראש השנה... בני הבית מיהרו לשגר מברק בהול לאומן לר' יצחק כי יישאר שם עד יעבור זעם. כשקיבל ר' יצחק את האיגרת לידיו, מילאה שמחה עצומה את ליבו, הוא רץ אל הציון הקדוש והודה מעומק ליבו לה' יתברך ולצדיק האמת. הוא סיפר לפני רבינו הכל, והחתן על העתיד, שהישועה תהיה שלמה, גם בחלקו השני של הסיפור. ואכן, חסדי ה' לא תמו, לא הסתיימו הפלאות שנילוו לנסיעה הפלאית. למחרת, בערב ראש השנה התקיים המשפט של חמיו. המתחרה היה בטוח בהצלחתו, אך כשיש דין למטה אין דין למעלה... לאחר ששטן התובע את טענותיו נקרא העד לדון העדים, ונשאל אם מכיר הוא את ר' יצחק. והעד השיב: אמנם מכיר אני אותו, אולם מעולם לא בדקתי בפנקסיו האישיים, מנין לי אם יש לו כסף או לא?!

במקרה זה, התבטלה התביעה על אמת, וחזתו של ר' יצחק יצא זכאי. בזמן הקרוב שכן ר' יצחק סמוך לציון רבינו באומן, כשהוא עושה את ימיו ולילותיו דבעבודת ה' בחיות ובהתלהבות, וכעבור זמן הגיע אליו מכתב מבני ביתו כי יכול הוא לשוב, טענת ה"עריק" הוסרה וכבר לא נשקפה לו שום סכנה.

אם גם אתם רוצים לטעום מתקוני הנפלאים של צדיק יסוד עולם, ולבוא לנטיעה הגדולה לראש השנה התקשרו עכשיו ל: 02-5812210

הרה"ק רבי פנחס שפירא מקורין ז"ע נולד בשנת תפ"ה לאביו רבי אברהם אבא זצ"ל שהי' רב במדינת ליטא, והי' מצאצאי הגה"ק רבי נתן נטע שפירא זי"ע מקראקא בעל "מגלה עמוקות", בתחילה ממתנגדי חסידות, אך ברבות ימיו נתקרב אל אור שבעת הימים מורנו רבי ישראל בעל שם טוב זי"ע.

מנעוריו עבד את הבורא באהבה ומורא. לאחר נישואיו התגורר במירופול, משם עבר לפולנאה, אח"כ עבר לקורין בה יצא שמו תהילה, אחר התלקות הבעש"ט בשנת תק"כ החל להנהיג עדה. גדולי החבריה, תלמידי הבעש"ט, העידו בו גדולות ונצורות. עשרות מתלמידי הבעש"ט והמדי הק' ממעזריש באו להסתופף בהיכלו.

כאשר הגיע להסתופף בצילו של הבעש"ט, הוא כבר היה מושלם בכל. הוא יסד את דרכו הק' על שלושה עמודי עולם: אמת, שפלות ואמונה. עקב מחלוקת בקאריץ עבר לעיר אוסטרהא, שם התגורר יותר מעשרים שנה.

רבינו הק' רבי נחמן מברסלב הפליג מאוד במעלת קדושת הרה"ק ר' פינחס מקורין, ואמר שהי' איזה זמן שהי' הרב רבי פינחס חד בדרא. ופעם אחת אמר שארי העינים שראו את רבי פינחס זכרונם לברכה. ופעם אחת שבת אחד מתלמידיו של צדיק אחד בברסלב, ורבו זכרונם לברכה לא היה אז בביתו וכשחזר לביתו ספרו לפניו זכרונם לברכה מענין זה ושאל אם נהגו בו כבוד כראוי לו (אף על פי שרבי פינחס עדין לא היה מפורסם כל כך בעולם) ואמר אז לאיש כשר כזה לא יספיק לנהג בו כל הכבוד שבעולם, ועל זה נאמר ואת ראי'ה יכבד. (חיי מוהר"ן תקנ"ג)

לי מספיק סטנדר קטן

דרכו של ר' פינחס מקורין זצוק"ל הייתה לקרב כל יהודי באשר הוא שם לאביו שבשמים. לנגד עיניו ניצבה משימה אשר עליה מסר את נפשו עד כדי ויתור על חלקו בעולם הבא. שכן היה נוהג לדבר על לב הבריות ולקרן לתורה ולמצוות, ועל מנת לקנותם ולקרבם היה מבטיח להם בתמורה שיקבלו חלק לעולם הבא מחלקו שלו. ומי הי' לסרב לקבל נתח וחלק מעולם הבא של צדיק כזה? ובכן הי' קונה נשמות רבות ומקרן תחת כנפי השכינה. לימים, כשנשאל לפשר מנהג זה, על עצם ויתורו על חלקו לעולם הבא, נענה ואמר: "הצדיקים נוחלים ש"י עולמות לעתיד לבוא (310 חלקים לעולם הבא) אבל לי מספיק בעולם הבא חדר קטן ובו סטנדר ללמוד גמרא, ובלבד שעוד יהודים יזכו לקבל חלק בעולם הבא".

דבר אמת

ידוע שהרה"ק רבי פנחס היתה מידתו אמת ומעולם לא הוציא דבר שאינו

סיפורי ישועות

סמוך ובטוח על שולחנו של חמיו-חותנו הי' ר' יצחק ברייטער, וכך יכול היה לשבת באוהלה של תורה ועבודת ה'. חמיו היה מתפרנס מבית המדינה הגדול שערך בדרשות, ובו גם התגוררו בני המשפחות.

אך באחד הימים אירע הדבר, שטלטל את המשפחה משלוחה. ביום בהי' אחד הופיע בעיירה מתחרה, שהחליט לפתוח בית מדינה, ואם לא די בכך, בא הלה בדברים עם הנהלת בית החרושת לשווק המשקאות שתשווק רק עבורו את המשקאות, ובתמורה לזאת ישלם את כל חובותיו של חותן ר' יצחק והנהלת בית החרושת תעביר לידיו את כל שטרות החוב של החותן. לאחר שבוצע ההסכם, פנה המתחרה לערכאות ותבע מחותנו של ר' יצחק את מלא הסכום שהי' חייב. הוא גם קבע תאריך שעת אז עליו לשלם את הכל. החותן, שכל ההתרחשויות האחרונות נפלה עליו כרעם ביום בהי', ניסה להתחנן על נפשו, אבל הלה הקשה את ליבו, ואף איים כי יוציא צו עיקול מבית המשפט על כל נכסיו ומיטלטליו.

בלית ברירה ומכפלת אחרון רשם החותן בממשל את ביתו על שמו של חתנו - ר' יצחק, כדי שכלל הצחות תישאר קורת גג לראשיהם.

אבל המתחרה לא נח. הוא הצליח לשכנע את אחד מפועליו של החותן להעיד בבית המשפט שהוא מכיר את האיש - ר' יצחק - חתנו של בעל הבית ומעולם לא היה לו רכוש. וכל ההעברה הייתה אך ורק כדי להיפטר מגזר הדין. הסערה הזאת אירעה בימים שטרם ראש השנה. היום הגדול והנורא ממשמש ובא ואילו ר' יצחק ברייטער מצוי, מבלי שהתכוון לכך, בתוכה של מרכבת משפחתית מסובכת, בה תלוים חיי נפש חותנו ובני ביתו.

אם לא די בכך, נקבע מועד המשפט לא פחות ולא יותר לערב ראש השנה! ר' יצחק, שהי' עתה זכה להתקרב לרבינו, בכל מאודו ידע כי הפרשה אליה נקלע לא תמנע ממנו מלהיות באומן ביום בו יעמדו במשפט כל יצורי עולמים. וכעת, הביטו וראו את חומת המניעות, כיצד היא הולכת וצומחת...

בימים האחרונים שלפני ראש השנה נסעו ר' יצחק וחותנו לעיר לובלין הסמוכה, להיוועץ בעורך דין כדת מה לעשות. קביעתו של עורך הדין הייתה חד משמעית: החתן בעצמו, ר' יצחק, יעמוד בבית המשפט וישטן כי מאין לו לעד לדעת כמה כסף באמתתו, וכי בדק שם אי פעם? מניין לו שר' יצחק לא רכש את הדירה מחותנו?!

כאשר ר' יצחק שמע את דברי עורך הדין, חלף בורעד. ברור הי' לו כשמש בהגרים, שכל האירוע הגעגום אליו נקלע, אינו אלא לניסיון עבור, אלו הן המניעות על הראש השנה של הרבי. תיכף הפטיר לחותנו: "הי'ה שלום, אני נוסע לאומן!"

החותן מיאן להאמין למשמע אזהרה, בחלומה הפרוע ביותר לא פילל